

IK, PICASSO

IK, PICASSO

een theatermonoloog

Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd en/of openbaar gemaakt, door middel van druk, fotokopie, microfilm, digitaal of op welke andere wijze ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de rechthebbenden.

© 2020

Auteur: Simon Versnel

Foto omslag: Carles Expósito Rovira

Locatie foto: 'Els Quatre Gats', Barcelona

Ontwerp: steenkamerdesign.nl

Drukwerk: New Energy Drukwerk

ISBN 978-94-91389-21-4

NUR 307

www.woordinblik.nl

Simon Versnel

‘Ik ben een tovenaar!’

Pablo Picasso

Deze tekst draag ik op aan alle tovenaars,
die de wereld iets mooier proberen te maken.

Hij komt woedend op of zit al ongeduldig te wachten tot hij zijn verhaal kan beginnen.

Ze heeft me verlaten, Françoise, zomaar!
Ordinair gedumpt! Alsof het de gewoonste
zaak van de wereld is. Dat is me nog nooit
overkomen. Hoe durft ze.

Tien jaar lang heb ik alles, maar dan ook alles
aan haar gegeven. Tien jaar van mijn leven.

En nu ik verdomme 72 ben, laat ze me barsten.
Wat een ondankbaarheid!

Ik weet nog dat ik helemaal in het begin tegen
haar zei, nadat ik mijn atelier aan haar had laten
zien, dat als ze terug wilde komen, dat ze dan
moest komen omdat ze in mij geïnteresseerd
was, omdat ze *mij* leuk vond en omdat ze een
simpele directe relatie met me wilde.

Als ze alleen maar belangstelling had voor
mijn schilderijen, kon ze net zo goed naar een
museum of een galerie gaan.

Maar ze kwam terug en toen ik haar had
aangeboden om haar wat lessen te geven,
waarvoor ze dan 's middags het beste kon
komen, omdat het 's morgens altijd druk was
met bezoekers, kwam ze de eerste keer gekleed
in een zwart fluwelen jurk met een witte kanten
kraag.

Ze had haar haar gedaan alsof ze zo uit het schilderij van Velasques, de *Infanta*, was gestapt. Een onwaarschijnlijke schoonheid. Ik wist niet wat ik zag. Ik vroeg haar of ze dacht dat dit de juiste kledij was voor een schilder- of tekenles. ‘Nee hoor’, zei ze, met een ondeugende glimlach, ‘ik heb gewoon geprobeerd er mooi uit te zien’. Nou dat was haar gelukt.

Ze had me gewaarschuwd. Ze zei altijd dat ze bij me bleef, zolang ze voelde dat de liefde er nog was, maar dat ze weg zou gaan als ze geen liefde meer voelde. Ik lachte haar uit en zei dat er geen één vrouw was, die mij, Picasso, zou verlaten. ‘Wacht maar af’, zei ze.

Ik heb altijd, met al mijn vrouwen, het idee gehad dat het beter zou zijn als je in het geheim iets met elkaar had. Dat je haar beter helemaal alleen voor jezelf kon hebben. Dat ze, op die manier, aan niemand anders kon toebehoren, doordat ze ergens alleen zou leven en ik de enige was die wist hoe en waar ik haar kon vinden.

Ook in haar kleding kon dat gerealiseerd worden. Doordat ze bijvoorbeeld een zwarte jurk zou dragen, die zo lang was dat hij tot op de grond reikte. En een voile over haar hoofd.

Geen ander kon zo haar lichaam zien en haar gezicht, behalve ik.

Ik denk dat ze nog goed weet hoeveel moeite ik heb gedaan om haar te bewegen bij me te komen wonen.

Eerst was het die grootmoeder van haar die ze niet alleen kon laten en daarna moest ik haar er van overtuigen dat mijn relatie met Dora echt niets meer te betekenen had.

Ik heb haar zelfs meegenomen naar Dora, opdat ze het ook uit *haar* mond kon horen.

Achteraf gezien een behoorlijk beschamende vertoning!

U moet goed begrijpen dat Françoise zonder mij waarschijnlijk nooit kinderen had gehad. Ik wil niet zeggen dat ik haar ertoe gedwongen heb, maar ik heb haar wel gezegd dat ze nog een kind was en dat ook zou blijven als ze zelf geen kinderen zou krijgen. Ze was zo onvolwassen in het begin en dat was vrijwel niet te verdragen. Ze nam altijd beslissingen volledig impulsief en ondoordacht.

Maar *dit* had ik kunnen weten. Ze heeft het meerdere malen gezegd en ik dacht en zei dat ook steeds, ‘dat doet ze toch niet’.

Ze is ontegenzeggelijk de meest eigenzinnige van al mijn vrouwen. Doet precies wat ze wil. Nou ja, niet altijd, want ik heb haar toch zover gekregen om bij me te komen wonen en de twee kinderen waren ook niet echt haar idee.

Maar in de loop der jaren werd ze wel steeds zelfstandiger. Ze kwam onder contract bij een galerie en werd daardoor ook financieel onafhankelijker. Dat vond ik heel plezierig, omdat ik er nu eenmaal een hekel aan heb dat iemand, wie dan ook, me om geld vraagt. Maar ik heb niet kunnen voorzien dat dit wellicht bijgedragen heeft aan haar vertrek. Ze heeft altijd iets gehad van niet bij mij in het krijt te willen staan, in tegenstelling tot vrijwel alle andere dames met wie ik iets gehad heb. Die hadden daar geen enkele moeite mee.

Hoe dan ook, ze zoekt het maar uit. Ik trek mijn handen er van af, van haar en van de kinderen. Het kan me niks schelen wat er van hen terecht komt. Ik vrees dat die kinderen onmiddellijk een totaal verknipt beeld van hun vader zullen ontwikkelen doordat ze bij hun moeder verblijven. Zo gaat dat tenminste meestal. Nu ben ik toch genoodzaakt om Jacqueline zover te krijgen om bij me in te trekken, zodat ik niet moederziel alleen oud moet worden in dit krankzinnig grote overvolle huis.

Een overvol huis, omdat ik niets kan weggooien en me laat inspireren door de gekste dingen.

Als ik ergens een tractorzadel en een fietsstuur zie liggen is dat voor mij al heel snel een kop van een stier of een uil. Dus dan bewaar ik

het. Alles bewaar ik: luciferdoosjes, kranten, schetsen, foto's, noem maar op. Ook meubilair heeft een eeuwig leven bij mij. Al is een stoel nog zo gammel, bij mij blijft hij staan. Een tafelblad waarop geleefd is, iets mooiers is er niet, vind ik.

Met kleding is dat precies hetzelfde. Ik draag weinig nieuws omdat ik eigenlijk altijd aan het werk ben. Als er echt iets moet worden aangeschaft is dat na lang aandringen van Françoise, nou ja, dat was dus zo, en als het dan eindelijk gekocht is, dan hangt het vaak nog maanden in de kast voordat ik het ooit eens aandoe. Het voelt zo goed om 's morgens dezelfde dingen aan te trekken, die je 's avonds op een stoel naast je bed hebt neergegoid.

Françoise heeft het wel eens in haar hoofd gehaald om een oude broek of een jasje weg te geven, zonder dat ik dat wist. Stond de tuinman ineens in mijn kleren te werken. Woest was ik. Ten eerste omdat ik het niet wist en ten tweede omdat ik niet wil dat mijn personeel er hetzelfde uitziet als ik. Dat is toch bezopen?

Ik heb altijd vrouwen in mijn nabijheid gehad, mijn leven lang, daar wil ik het straks nog wel even met u over hebben. Maar geen van al die vrouwen is zo belangrijk voor mij geweest als